

1r Premi

Títol: **“2023 UBM”**

Autor/a: **David Creus Grifol**

2023 UBM

Recordo especialment l'últim dia que hi vaig assistir forçadament. Era un plujós dia d'abril i, com de costum, havia aconseguit que el viatge de retorn a casa no hagués resultat tan llarg. Des de fa un temps que, perquè els minuts em passin molt més ràpid, faig servir la mateixa estratègia: em distrec amb les matrícules. I no! No em despista, la veritat. El cert és que em concentra encara més a l'hora de conduir quan m'he de passar tot sol tanta estona a la carretera. No deixo que la son s'apoderi de mi i, de fet, em genera un estat d'alerta prou necessari ara que ja tinc una edat i els reflexes m'han començat a abandonar.

Faig operacions matemàtiques amb els números impresos en elles o, si en tinc l'oportunitat, busco d'entre les persones que conec — o d'entre persones 'populars' — a qui podrien correspondre les inicials de les tres lletres que també s'hi poden veure.

Em diverteix i he de reconèixer que, si d'una mateixa matrícula, a més a més, tinc l'ocurrència de relacionar el resultat de l'operació matemàtica amb la persona que m'han suscitat les inicials, algun que altre cop se m'ha escapat un "Uau!!!" que crec es podria escoltar des de fora del vehicle.

És, en definitiva, una juguesca que pot semblar fàcil si tens la sort que t'avanci un cotxe amb "JFK" a la matrícula però que es complica si vols relacionar-ho amb el "4442" que l'encapçala. Bé, en aquest cas, "4442" i "JFK" es podrien relacionar perfectament: John Fitzgerald Kennedy només va ser president dels E.E.U.U. durant 2 anys i justament 2 és el resultat de restar 44 i 42. Moments com aquest em distreuen i son dels que van seguits del meu crit d'alegria caní. Em refereixo al "Uau!!!", és clar. Res a veure amb el llenguatge 'caní' perquè, llavors, el crit seria alguna cosa així com "¡Olé tú-uévo!".

Normalment oblido aquelles matrícules que aconsegueixo 'desxifrar' — si és que així es pot dir — però d'aquell dissabte de pluja en recordo una especialment, la que duia un dels cotxes que va avançar-me a molta velocitat tot i el mal temps. Encara la tinc gravada en la meva ja atrotinada memòria: "2681 JSC".

Realment la casuística em regalava que, el dia que havia d'assistir novament a l'acte de lliurament de premis del Concurs de Narrativa Breu i Dibuix de Bell-lloc d'Urgell, podia afegir a la meua llista de les que anomeno 'Descodificades', aquesta que, per mi, era ben com premonitòria. Efectivament 2 més 6 més 8 i més 1 sumen 17 i disset eren les edicions que al 2022 duia el concurs que porta el nom de Joan Solà Cortassa, és a dir, d'en "JSC".

Segurament, aquella troballa en forma de casualitat m'ajudà no només a fer passar l'estona sinó també a digerir els nervis, nervis que no tenien res a veure amb si esdevindria un dels premiats. Tampoc amb la peresa, cada cop més predominant en tots nosaltres.

El que m'angoixava era viure aquella jornada sense xerrar amb la persona que sempre m'havia animat a escriure amb un entusiasme encomanadís i, com sempre feia amb tothom, amb la seva gran i demostrada estima per la nostra llengua.

Com si fos ara encara puc sentir la seva veu: "*Llegeix i escriu cada dia, encara que només sigui una mica*". Són només onze paraules, certament, però onze paraules que, de manera ben senzilla, comporten que, diàriament, moltíssimes més passin 'per les meves mans', normalment llegides i, cada cop més, escrites. Tant és. L'important és que transmetin, que arribin, com les que a ell precisament li van dedicar quan feia un any que ja no era amb nosaltres:

"...quan he tingut la sort de visitar el teu estany, en veig imatges o senzillament tanco els ulls i hi penso, mai no he pogut (i mai no he volgut) evitar comparar-te amb aquest paratge tan espectacular. Ara més que mai em reconforta, encara que només sigui una mica. Passejar-hi i navegar-hi és com tenir-te ben a prop encara. És com asseure's a taula amb tu i conversar sobre la vida. Sí, perquè amb tu (quina enyorança!) el sentir-se família i l'amistat sempre anava acompanyat de saviesa, serenor, tranquil·litat... com la que es respira quan, en les aigües de l'Estany de Banyoles, admires la boira que s'hi desplaça convertint el paisatge en una atmosfera espectacular, una boira que ens connectarà per sempre amb tu".

Arribat al poble, ja a mig matí i amb temps de sobres, el primer que segur devia fer va ser tancar el mòbil. Feia anys que era conscient que m'empresonava cada cop més, com a gairebé tothom. Unes hores sense lligams tecnològics m'alliberava i, a la vegada, em rescatava d'una quotidianitat que girava entorn a les presses i la immediatesa. Vaig passar-me per totes i cadascuna de les cases dels meus i de les meves familiars acabant ben dormit al comodíssim sofà dels tiets, amb mal de ventre per la gran quantitat de plats i postres que em van obligar a menjar i, sobretot, per culpa de les riallades que sempre ens obsequiem mútuament quan recordem les divertides mateixes anècdotes.

Diria que despertar-me del tot no ho devia aconseguir fins gairebé a l'hora que començava l'acte. Sense temps de posar-me nerviós — cosa que em va anar bé ja que, fins que no hi vaig arribar, no vaig tornar a pensar en l'absència que m'hi trobaria — m'assegué a l'última fila quan ja s'hi llegien els textos guanyadors. Escoltar-los m'apassiona i, si en tinc l'oportunitat, els rellegeixo quan es publiquen. Aquest cop eren plens d'elements que caracteritzen el municipi, temàtica que era necessària per complir amb les bases concretes de l'edició en qüestió.

Tinc molt present un dels passatges que vaig poder escoltar. Va ser deliciós. Al contrari del que es podria pensar — l'element principal en el qual girava la trama era el cementiri — eren unes ratlles gens amargues, ben al contrari, molt melancòliques i tendres. Feien referència a aquelles persones que tenen l'hàbit d'anar-hi sovint. No per compromís. Tampoc per convicció religiosa. Parlava de la gent que, anant-t'hi en solitud, busca tenir companyia tot i saber que seguirà sola. Quina paradoxa!

El cas és que aquell text em va captivar i, de fet, va ser el detonant que va originar que el dia acabés sent molt més agradable del que esperava. L'absència que temia ja no em preocuparia mai més. Estava decidit en posar-hi remei. Potser no podria tenir la xerrada que enyorava però se m'obria una alternativa per explorar i no vaig marxar de l'acte abans que acabés tot i les ganes que en tenia. Havia arribat tard i, abandonar la sala abans d'hora hagués estat ja 'de maleducat'. En el mateix moment que acabà però, vaig sortir disparat cap el cementiri. Anar-hi sí, però no si la foscor hi predominava.

Un cop a dins, mentre em dirigia on ell es trobava, em vaig entretenir una bona estona tot mirant les fotografies de les persones que he conegut. També les de les persones amb qui mai no he intercanviat cap paraula, ni tan sols una mirada. Recordo precisament mirar ben preocupat a banda i banda d'on em trobava quan vaig fer un somriure davant d'una de les làpides. Només duia gravat un any i tres inicials. La meva juguesca de les matrícules no tocava.

Quan vaig arribar davant seu, em vaig treure de la butxaca el text que havia presentat al concurs i vaig llegir-lo en veu alta. Finalment havia pogut tornar a compartir unes línies amb ell. Sí, sense esperar la seva valoració però amb l'emoció que per mi significava que ell n'era el protagonista. Tant de bo hagués pogut escoltar-lo. Vull pensar que d'alguna manera fou així.

Un cop al cotxe, alleugerit però cansat de tot plegat i ja de tornada a la ciutat en la que visc des de fa uns anys — potser massa! — repassava mentalment com havia estat el dia i com, d'una manera inesperada, havia acabat en un dels espais que ell sempre comentava era dels més especials del poble. Coincidència? No sé. No soc dels que creuen en atzars misteriosos.

Crec que devia de pensar que Bell-lloc sempre em sorprèn. El què m'hi acaba succeint cada cop que hi passo temps, m'atreia i molt. Hi ha qui dirà que no destaca en res però a mi això tan me fa. Vivències com les d'aquell dissabte son de les que mai no s'obliden. Als pobles, en gran mesura, els fan grans la seva gent. De fet, és el que, segons la meva opinió, en destaca.

L'any següent, quan vaig tornar a fer el mateix viatge en les mateixes dates, seguia entretenint amb l'observació de les matrícules, el meu desig d'arribar. Aquest cop però va ser diferent. N'esperava una de ben peculiar tot i saber que difícilment la veuria. El "2023" era un número difícil d'aconseguir fent operacions matemàtiques i les inicials "UBM" diria que encara no 'circulaven'. De tota manera, tenia l'esperança de veure-la passar. Estava convençut que al **2023** tindriem **Un Bell-lloc Millor**.